Societat | Bel Olid | Actualitzat el 12/01/2017 a les 22:00

Indignació caducada

«L'empresa de Florentino Pérez no indemnitza els damnificats pel seu projecte. No només això: l'estat espanyol és un casino en què la banca i els grans empresaris com Pérez no perden mai»

Està pensada per passar desapercebuda. És una notícia breu d'un dels diaris més venuts en paper, amb dades més o menys objectives al principi, i la informació més delicada al final. Algú molt malpensat podria imaginar que l'han publicada per poder dir, si mai se'ls acusa de col·laboracionisme amb determinades grans empreses, que n'han informat. Contrasta amb el tractament que n'han fet altres mitjans, com aquest mateix, amb el suc al titular i el cop de puny a les primeres línies.

Llegir aquesta informació ens pot portar de cop al cos una indignació vella, que ja no recordàvem. Havia estat virulenta una estona, hi havíem pensat, ens n'havíem queixat i havíem afirmat amb vehemència que així no, que no podia ser. I llavors, lentament, com un amor que esclata i va apagant-se a poc poc, de sobte ja no fa mal, ja no hi pensem, ja no existeix. Fins que aquesta notícia ens torna la fiblada coneguda de la injustícia legal.

El 2014 van tancar la plataforma Castor. L'empresa afirmava que els terratrèmols que hi havia hagut d'ençà que hi havien començat les activitats no hi tenien res a veure, però dos anys després sabem que sí. Mort el gos, morta la ràbia, i un cop tancada Castor no n'hi ha hagut més.

La ràbia que costa més de matar és la que es revifa quan se sap que l'any passat vam pagar amb la factura del gas 100 milions d'euros que van a parar a la indemnització que va assignar el PP a Escal UGS, i que aquest 2017 en pagarem cent més. I així durant trenta anys.

Una empresa fa una inversió de la qual espera treure un profit econòmic. Contra el projecte hi ha informes que diuen que pot tenir conseqüències mediambientals, a més d'inquietud dels veïns. Es tira endavant. Té conseqüències mediambientals: provoca terratrèmols que fan patir molta gent. Finalment el govern determina que cal tancar el Castor perquè és la causa dels terratrèmols.

L'empresa de Florentino Pérez no indemnitza els damnificats pel seu projecte. No només això: l'estat espanyol és un casino en què la banca i els grans empresaris com Pérez no perden mai. Es tanquen les instal·lacions, no presten cap servei i continuen cobrant dels ciutadans.

La indignació caducada té efectes adversos: té la mateixa força que quan havia nascut, però no deixa espai per a l'esperança de canviar les coses. Queda encara una mirada llanguida a Europa: si us plau, protegiu-nos d'un govern que mira pels seus amics i no per la majoria de ciutadans.

S'acumula a altres indignacions, a altres mirades llanguides cap a Europa que no ens sol correspondre l'esperança, a altres notícies que ens havien revoltat fa uns mesos o uns anys i que no s'han resolt però hem oblidat.

I en part és normal: qui podria suportar cada dia tot el pes de la impotència acumulada? Molt millor que se'ns serveix en còmodes dosis de notícies d'actualitat que puguem oblidar demà.